

1958. BEGY. 4.

KODÁLY ZOLTÁNNÉ

Kezdő énekesnő voltam, amikor bemutatottak neki, s ő egyetlen barátságos pillantásával azonnal feloldotta szorongásomat.

Ez az érzés később még inkább megerősödött bennem, amikor közelebbről láthattam áldozatos és alázatos életét. Mert ez a nagy tehetségű, művelt, okos, szellemes asszony olyan alázatossággal szolgálta az ura művészetét, amilyenre csak ritka nagy lélek képes. És mégis ez az alázatosság az, ami oly magasra emeli most mindenki szemében.

Nagy kort ért meg, de egy pillanatilag sem volt öreg. Leike fiatalon tartotta, s a tisztelet, amivel körülvették, inkább csodálatos tulajdonságainak szólt, nem pedig az idős asszonynak.

Szerény és igénytelen volt. Egy szál virágnak épp úgy tudott örülni, mint az ezüst-róka kabátnak, amit egy alkalommal felgyógyulása öröme kapott az urától.

Dolgos volt. Szinte utolsó percig diktálta emlékiratait, s amíg bírta, a titkári teendőket is ő végezte. Mégis komponált, és kötettszámra maradtak versei!

És hűséges volt. Akit egyszer a szívébe fogadott, azt sohasem ejtette el, mert nem érdekből szeretett.

Minden és mindenki érdekelte. Nem kíváncsiságból, hanem mert részvétet és felelősséget érzett mindenkiel szemben. Együttértzett minden szenvedővel, aki bajában hozzájuk fordult, mert nem volt még benne a sikeres életű emberek fölénye és közönye.

Derűs kedélye, életkedve még utolsó, keserves betegséggel ter-

helt éveiben is örömmel és szívvel töltötte meg környezetét és látogatóit. Még így is ő volt az, aki adott.

Szinte hihetetlennek tűnik, hogy ő is, »mint mi: múlandó«. S most, hogy mégis eljött az ő órája is, nehéz szívvel, de fel-emelő érzéssel búcsúzunk tőle, aki egész életével tett bizonysgot arról, hogy nem élt hiába, mert másokért élt.

Török Erzsébet

A leningrádi pályaudvaron, 1947-ben

A Kodály-házaspár
(Kertész Gyula felv.)

Útban New York felé
(1946)